

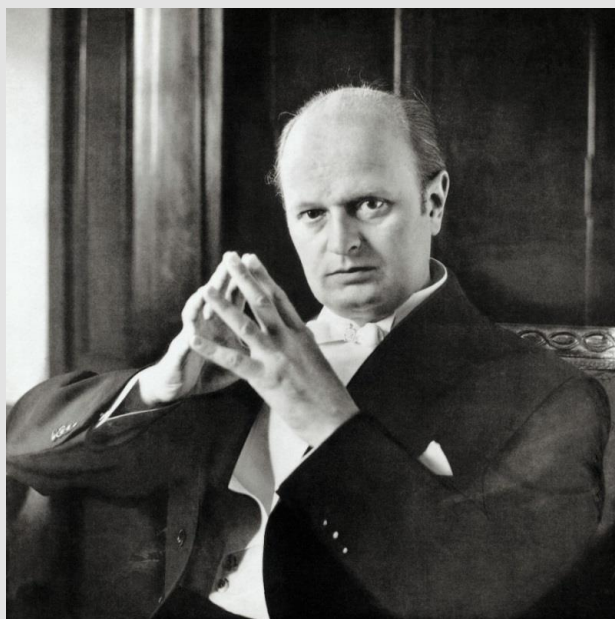
Emléktáblát avattak Fricsay Ferenc emlékére

2014. július 31.

Felavatták Fricsay Ferenc karmester, zeneszerző emléktábláját egykori budapesti lakóházának falán a II. kerületi Júlia utca 4. szám alatt. A táblát a Nemzeti Filharmonikus Zenekar állította a karmester születésének centenáriuma alkalmából.

Külföldön Fricsay Ferencnek nagy kultusza van a mai napig, azonban itthon méltatlanul kevésbé ismert a neve.

Fricsay Ferenc

„Mostantól nekünk, a Nemzeti Filharmonikusoknak – mint a Székesfővárosi Zenekar utódának, amelynek 49 alkalommal volt karmestere – kötelessége az ő emlékét ápolni. Éppen ezért szombati koncertünket Martonvásáron Fricsay emlékének ajánljuk” – hangsúlyozta az emléktábla szerdai avatásán Kovács Géza, a Nemzeti Filharmonikusok főigazgatója.

Hozzátette, hogy ebben az évben számos megemlékezést rendeznek a 100 éve született karmester tiszteletére.

Szegeden júliustól novemberig tartó ünnepségsorozatot szerveznek, októberben a Szent István-bazilikában Medveczky Ádám vezényletével előadják C-dúr miséjét, a Magyar Állami Operaház ősztől rendez ünnepségsorozatot, és munkásságáról könyv is megjelenik.

Emléke megbecsülésének része ez a szerény tábla, amely az erre járókat emlékeztetni fogja arra, hogy Magyarországon mindig születtek olyan nagyszerű emberek, akik dicsőséget hoztak az országnak. Ilyen volt Fricsay Ferenc is, aki – mint minden nagy művész – jótévedője az emberiségnek” – zárta az emlékezést Kovács Géza.

Fricsay Ferenc 1914. augusztus 9-én született Budapesten. A Zeneakadémián tanult, többek között Bartók Bélától, Kodály Zoltántól, Weiner Leótól és Dohnányi Ernőtől. Gyermekkorától kezdve rendszeresen fellépett, hivatásos pályafutását – apja utódaként – a Magyar Királyi 9. Hunyadi János Gyalogezred zenekarának katonakarmestereként Szegeden kezdte 1934-ben.

Később a Szegedi Filharmonikus Egyesület zenekarának karmesterévé nevezték ki, 1936 és 1939 között pedig előadásokat dirigált a Városi Színházban és a Szegedi Szabadtéri Játékokon is. A német megszállás alatt bujkálni kényszerült, majd a háború után Budapesten folytatta pályafutását.

A nemzetközi hírnevet Gottfried van Einem Danton halála című művének bemutatása hozta meg számára az 1947-es Salzburgi Ünnepi Játékokon. Volt a berlini Deutsche Oper, illetve a RIAS szimfonikus zenekar vezető karmestere, a Houstoni Szimfonikusok vezetője, valamint dolgozott a müncheni Staatsoperben is.

Elsősorban a bécsi klasszikus zene és az olasz opera, valamint Muszorgszkij, Liszt, Berg és Bartók műveinek tolmácsolásában volt kiváló, de zeneszerzéssel is foglalkozott.

Az egykori szegedi lakóháza helyén álló épület falát bronz emléktábla díszíti, nevét viseli a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Karának hangversenyterme, ahol a bronz mellszobra is található, valamint a Szegedi Szimfonikus Zenekar koncertbérleteinek egyik sorozata.

Mikor zeneszerzési és vezénylési szakmán levizsgáztam és okleveleimet kezemben tartottam, azt hittem, enyém a világ. A világ mindenkié, aki fiatal. Eleinte az ember nem érez kötelességeket, csak jogokat, s az akaratot, hogy mindent megváltoztasson és jobban csináljon.

Az idővel azonban eljön a felelősségi érzés, akkor, amikor az ember észreveszi, hogy azokért is kell gondoskodni, akiknek nincs annyi cselekvőerejük, illetve tehetségük. Ilyenkor azt is észreveszi, hogy az idősebbek és az öregek sok értékeset alkottak, minek el nem szabad vesznie, s amin minekünk nem szabad változtatnunk.

Ilyenkor tisztán látható lesz az is, hogy a hagyományt őrizni kell, s hogy az ember annyiban felelős a jövőért is, hogy a múltat megőrizze és gondoskodik az élet folyamatoságáról.